

И беха дни и нощи и борби сурови.
А робите, разкжсали студените окови,
до сетния си миг
не спускаха ржце. Берлин замре в тревога,
обагрен от усмивката злокобно строга
на този бунт велик.

Ала Смжртта там черна книга пак разлисти,
за да обсеби доблестните спартакисти.
И в зимний студ и вой
една душа, кат слжнчева усмивка ясна,
из мрачната алея трепна и угасна. —
Карл Либкнехт беше той! . .

Ала Берлин го помни, вечно ще го помни
и вижда начело на тез тжлпи огромни,
които днес навред
растят, гжрмят разкжсват своите окови
и властно разлюляват тежките основи
на този робски свет.

Берлин се вслушва в своя тресжк всекидневен: —
Спартак стои над него мощен, смел и гневен,
и тжтне огнен вик:
— „Берлин, Берлин всуе сж тез надежди празни!
Всуе ликуваш в своя мимолетен празник —
аз тук сжм всеки миг!“

